Any III 15 CENTIMS Núm. 92

PARTU

—Estigui quiet, Ramon. Que es pensa que ja som al cine?

Teatre ELDORADO
Comp. Martínez Sierra - Primera actriu: C. Bàrcena
El jardín encantado de París

Teatro Novedades Comp. Guerrero Mendoza
Las Flores

Astracància Pakitesca
A la «Biblioteca Papitu»
Preu : DOS RALS

MAISON MEUBLÉE (VERDURA)
Habitacions a 5 ptes.—Barbarà, 27. Telèf. 3221 A. Barcelona. — Gran confort i saletes de bany. — Telèfon privat. —Ascensor. — Continuament reformat a la moderna. — Ventiladors elèctrics.

MONT D'OR MEUBLÉE (Sucursal Verdura)
Confort modern.—Habitacions a 5 ptes. — Ventiladors elèctrics. — Saletes de bany.—Telèfon en totes les habitacions.—Portal de Santa Madrona, 6 (al costat Teatre Circol Barcelonés), Barcelona.

Depilatori BORRELL
(Premiat amb medalla d'or)
Treu el pèl fins a l'arrel en dos minuts, sense molèstia, per delicat que sigui el cutis
Pot : 3'50 pessetes
Venda : Perfumeries i Assalto, 52 : Barcelona

La Novela Femenina
S'ha posat a la venda el número 5 d'aquesta important publicació, contenint
CUENTOS ANDALUCES
de Blanca de los Ríos
Preu : 25 cèntims

Novela Popular Cinematográfica
Publica aquesta setmana l'argument de
El palacio de la ilusión
Preu : 25 cèntims

JUEGOS FLORALES
Preciosa novel-la de **JOAQUIM BELDA**, il-lustrada per **Oxymel**.
Demaneu-la a tot arreu — Preu: una pesseta

Ulls de poll i mals de peus de tota mena, vos curarà bé i baratet el callista CABANES.=Carrer Palla, 16—De 3 a 8 i festius de 11 a 1
Matins a domicili

COMPREU EL **XUT!** HA SORTIT AVUI

El "non plus ultra" de la barrila futbolística

Cap esportman, per "enragé", que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

15 cèntims **15 cèntims**

P. ALCANTARA
Médico
Vias urinarias, Venéreo, Sífilis, 606, 914. Analisis orina y sangre. Pérdidas seminales
CALLE UNIÓN, 19, principal — De 10 a 1 y de 7 a 9 — BARCELONA

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
PREUS DE SUBSCRIPCIO
Espanya, trimestre. . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors.—No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925—Tel. 2753 A.

BARCELONA, 1.er DE JULIOL DE 1925

PARTU

LES HORES TONTES

SENYORS, ja ha arribat el temps d'anar a la fresca i de posar-nos en remull a tall de bacallà.

Ja tenim a sobre la dictadura del *taparabos* i del *maillot*, peces que contribueixen a què els òptics facin un bon negoci despatxant ulleres de llarga-vista per a ús de senyores aficionades a contemplar totes les manifestacions de la naturalesa a l'aire lliure.

La calor ens empeny cap a la Barceloneta-*surmer*, on la moral és més flexible i més acomodatícia que a la Rambla o al Passeig de Gràcia.

No heu de fer més que agafar la *golondrina* o el tramvia dels banys i arribar-vos fins els dominis de l'Hòstia, per a donar-vos compte de què, en moral, com en el teatre, *tutto è convencionale*, o sia, que és qüestió de latitud.

Veieu una senyora per la Rambla, d'aquelles una mica esfèriques que fan pensar en què la geometria ben entesa és més divertida que un vodevil, i si us deixeu portar per la temptació de mirar-li les pantorrilles quan puja al tramvia, veureu com us dóna una mala mirada que vol dir: «Desvergonyit!»

No us desanimeu, però; seguiu-la si porta camí dels banys; entreu en el mateix establiment que ella, i al cap de poca estona veureu com es complau en presumir, no sols de pantorrilles, que això no té la més mínima importància, sinó de palpissos, pit i cap de costella; de tot allò que, fora de la Barceloneta, ho guarda amb més recat que una relíquia.

Hi ha senyor que quan va de meuca se'n dóna vergonya de quedar-se en calçotets, i, en canvi, no li dol que a la platja se li vegi tot el farcell de la vianda.

Una platja a l'estiu, és una república. Es el darrer refugi de les llibertats públiques i privades, on no es mira prim; on no ve d'un tanto, i on tothom ensenya el que pot.

El lamentable és que d'aquesta llibertat en disfruten també les sogres i els senyors del «Fomento del Trabajo Nacional», que són vells i botaruts com una mala cosa.

La llibertat d'ensenyança està molt bé, sempre que no serveixi per a exhibir coses que facin fàstic.

Tota aquesta gent estranya hauria de tenir molt present aquella dita castellana que diu:

De los cuarenta para arriba,
no te mojes la barriga.

I si tan nets són que se la volen mullar, que ho facin d'amagat.

Nosaltres som francament partidaris dels banys de mar, no sols per raons higièniques molt dignes de tenir-se en compte, sinó per motius d'estètica.

Ningú no ens negarà que el paisatge marí és del més bonic que es va empescar Déu Nostre Senyor, i si a això s'hi afegeix aquell pet de dones desabillades que cada dia es congrega a la platja, qualsevol se'n vagi al «Pompeia» o al «Royal» a veure rumbistes... La platja és cent voltes més suggestiva perquè és el que en podríem dir el Music-hall de la Naturalesa, sense els greus inconvenients de la consumació obligatòria, la florista, el *botones* i altres *papa-dineros* que volten pels Concerts del Parallel.

Ara, que nosaltres, simples espectadors sense malícia del panorama marítim, hem d'advertir a les xamoses sirenes de platja, que la mar és traïdora i que sota l'aparent serenitat de les aigües tranquiles de vegades s'hi amaguen vertaders perills.

Això ho sabran prou totes aquelles que hagin

—I es va propassar?
—Fins a cert punt.

anat a veure la «Marina» i recordin allò que canta el baix:

La niña que a la mar
se va a lavar los pies,
lo que tiene que mirar
es que no la pique un pez.

Sí, estimades i desprevingudes nines; així com tractant-se del camp se sol dir que *donde menos se piensa salta la liebre*, pot dir-se del mar que quan menys s'espera apareix un peix. I cregueu que de peixos n'hi ha de totes menes de maneres; fins n'hi ha d'aquells que es porten l'oli i que, si se us fiquen a la boca, podeu ben dir que heu begut oli.

Ara, que a la platja de la Barceloneta, i en aquest temps, pot assegurar-se que el que més hi abunda són les sardines.

Però aneu amb compte, perquè Déu vos en guard d'una picada de sardina!

LA APOSTA GUANYADA

Entre en Tomàs i en Peret cada dia hi havia disputes en el cafè. En Tomàs era un xicot de talent, i en Peret, la veritat, més aviat tirava cap a enze, per lo qual el primer s'entestava en demostrar-li sa superioritat.

—Ets incapaç de fer, en ta vida, el que faig jo!—li repetia a cada moment.

Fins que cert dia, en Peret, ja empipat, li respongué:

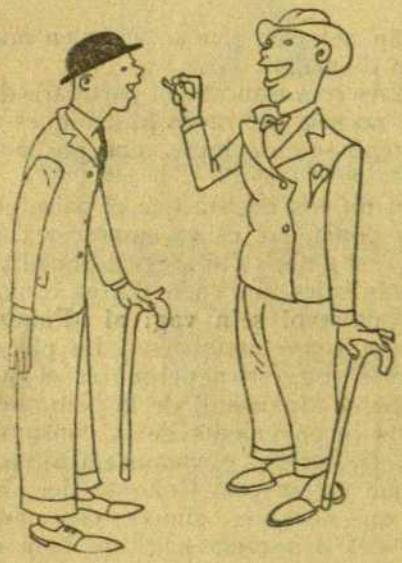

—Si haguessis tractat a aquella noia, sabries l'agradable que és.
—Que l'has tractada tu?
—Sí; però només que pel damunt...

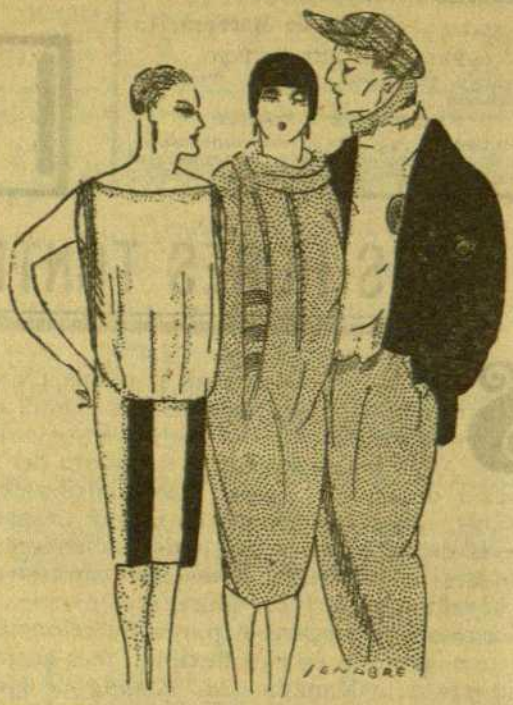

—Es que jo... saps?, sóc vergé!
—Sí? No et feia pas tan viciosa.

—No siguis tan pretensiós, home! El que fas tu, jo també puc fer-ho.

—I ca! M'hi jugo deu duros a què no fas res que jo no pugui fer...

—Van!

Passaren uns quants dies i en Peret no es deixà veure. En Tomàs ja no se'n recordava, quan un dia rebé un anònim.

«La teva dona t'enganya. Si te'n vols convèncer, vés a câ l'Angelina i te'n convenceràs. Avui, de 7 a 9, la teva dona s'hi té de trobar amb el seu fulano.»

De primer antuvi en Tomàs desprecià l'anònim, però acabà com s'acaba sempre en aquests casos. A les 7 anà a câ l'Angelina. Justa la fusta! En una luxosa cambra trobà a sa muller i a un altre en actitud que no deixava lloc a dubtes. Però lo gran del cas és que l'altre era en Peret!

—Miserable!—digué en Tomàs treient foc pels ulls.

—Ei! Poc a poc a insultar!

—Com s'entén, desvergonyit?

—Tomàs, amic meu, em deus deu duros!

—Eh?

—Sí. Que ja no et recordes de la nostra aposta? Vas jugar-te deu duros a què jo no faria res que tu no fossis capaç de fer... I has perdut, ja ho veus!

—Com! Que jo no sóc capaç de... fer el que feies ara mateix?

—No: que tu no ets capaç de fer-me cornut, com jo t'he fet... perquè sóc solter. Au! Vinguen els deu duros!

VUITS I NOUS

A la ciutat americana de «Los Angeles» és on hi han més divorcis. No es tracta sols dels artistes de cine que es casen, per regla general, provisionalment, sinó que de tots els recons dels Estats Units hi van els matrimonis a grapats, per a desfer el «llaç etern».

En 1924, els divorcis concedits varen ésser 8,032, i enguany ja passen de 3,600. Segons les estadístiques, la majoria dels que volen divorciar-se tenen de 21 a 26 anys, i les morenes es divorcien en doble proporció que les rosses.

Ja ho saben, doncs, els matrimonis mal avinguts. A «Los Angeles» falta gent, que allí tenen la mànega molt ample...

***

Llegim en *El Fígaro*, de París, que un metge noruec acaba de comprovar que les senyals digitals d'un acabat de nèixer són idèntiques a les del seu pare.

Vet aquí per quins cinc sous el mètode Bestillon podrà servir per a buscar al *padre desconocido*.

Aviat no es podrà viure tranquil.

***

Segons diuen els diaris de Nova York, després d'haver arribat a la super-respectable edat de 104 anys, una senyora, que es diu Murphy, de Brooklyn, ha observat que l'amor per al seu espòs s'ha desvanescut.

I ara demana la reparació de cossos i béns, per «incompatibilitat de genis».

A n'aquesta edat—el marit passa també del centenar—no sé pas què hi veuen en reparar els cossos.

Són ganes de gastar inútilment.

***

Copiem d'un diari bonaerenc:

«Parece que el patriotismo de las mujeres alemanas en Maklenburgo ha llegado a su límite, cuando han tenido que ser ellas raptoras de jovencitos de 16 a 20 años, los cuales, a los pocos días, aparecen dueños de hogares.

Se ha descubierto que señoritas de la misma edad han formado una sociedad llamada «Rapto Matrimonial», y según ellas, esta organización cuenta con más de cinco mil muchachas, que están dispuestas a hacer que los jóvenes que se nieguen al matrimonio, raptarles por la fuerza y bajo amenazas hacerles caer en el dulce lazo.»

I després diran dels alemanys. Si a inventiva no hi ha qui els hi passi la mà per la cara!

DE RETRUC

M'EN passa una com un cove—em va dir en Manel amb posat de víctima i tot trasbalsat.

—Què et passa?—li vaig preguntar jo, intrigat i amb ganes de fer-lo cantar.

No es va fer pregar. Va encendre el cigar, va clavar-hi un parell de xuclades i amb una veu tremolosa per l'emoció va contar-me el cas.

—Es un cas com un cabàs. Tu ja coneixes en

—Es molt bon cotxe. En les baixades ni te n'adones.
—Trobo que no ha de donar gust!

Tràpala, oi? I també coneixes la meva dona, oi? Doncs en Tràpala va tenir la gosadia d'apostar-se sis naps amb en Rodríguez, el corredor de fundes de paraigua, que ell es cruspiria, en el mal sentit de la paraula, la meva dona. En

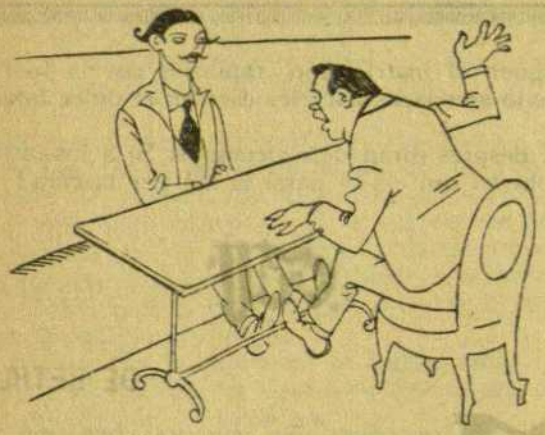

Rodríguez, que és un bon amic, va córrer a avisar-me perquè jo estés a l'aguait. Jo, és clar, vaig contar-ho tot a la meva dona i vaig parar-li un parany. Vaig avisar la meva dona i vaig fer tractes amb una *mondaine* del tot que tenia mitja dotzena d'enfermetats secretes, per a que la substituís. Aquell mateix dia en Tràpala va rebre una carta amb lletra de la meva dona, citant-lo per a dos quarts d'onze. Com pots suposar, en Tràpala no va faltar i, com també pots suposar, en lloc de la meva dona el va rebre la *mondaine* amb l'habitació a les fosques per a que no se n'adonés. Tot va anar com una seda. Però...

—Però, què?

—Que jo, desgraciat de mi, a mitja nit vaig tenir ganes d'usar del matrimoni i, no recordant-me del canvi, vaig fer servir de dona a la *mondaine*.

—Mau!

—I d'aleshores que camino garrell i tinc sis furóncols al clatell.

—Bufa!

—No és això el pitjor. El pitjor és que vaig tenir la debilitat de tenir una sentada amb la dona i la dona també està... com jo.

—Mosca!

—Doncs bé: el pitjor no és això.

—Caram! Doncs, que és el pitjor?

—El pitjor és... que la dona, al veure's d'aquesta manera, es va espantar i em va demanar perdó.

—De què?

—D'haver-me enganyat amb el poca-vergonya d'en Tràpala.

—Així, la teva dona i en Tràpala...?

—Sí. Ja feia dos mesos que s'entenien.

EL MARIT CONFIAT, O L'ORACIÓ PER LA SALUT

En temps antic, quan el dimoni burxava el cor dels jovencells i els temptava cadenciosament, vivia en un poblet de la nostra Catalunya, un jove, anomenat Anfòs, qui estava enamorat d'una noia, casada de poc, i dita Agnès, que estava molt agradada del seu marit i no volia faltar-lo de cap manera, per lo qual no volgué mai accedir a les pretensions d'Anfòs, que no tenien molta cosa de moral...

Anfòs, trist per no poder satisfer els seus desitjos, es tancà en un convent, i sia perquè li va agradar la professió de monjo, sia per altra cosa, al poc temps va professar, i renuncià formalment als seus amors i altres vanitats humanes.

***

Durant algun temps el jove monjo es mantingué ferm, però el dimoni, que sempre és més fort que les virtuts, el tornà a temptar i el féu tornar a les seves antigues inclinacions, ço que fou la causa de què fes freqüents visites a l'Agnès, que estava ja cansada del seu marit i es sentia atreta pel monjo; però no volent deixar veure massa de pressa la seva passió, tractà de posar traves a l'amor del frare, i li digué:

—Com s'entén, germà, aquest amor? Per ventura els monjos fan això?

Seguí perorant el monjo, unint l'acció a la paraula, i l'Agnès, subjugada per la *labia* i la llengua d'Anfòs, accedí, no una, sinó moltes vegades, als desitjos de l'enamorat jovencell.

***

Un dia que el monjo havia sortit amb un dels seus companys, cregué convenient anar a fer una visita a l'Agnès, i, a l'entrar a la cambra d'aquesta, la trobà amb la criada i un nin que era fruit d'ella i el seu espòs, i al que ambdós professaven una gran estimació.

Anfòs envià al seu company al graner, a ensenyar el *Pater noster* a la criada, i ell es tancà a la cambra amb l'Agnès i junts passaren allí dolces hores de conversa.

Però el dimoni, que sempre busca el fer malifetes, féu que el marit de l'Agnès tornés més aviat del que aquesta es pensava, i, al sentir-lo trucar, l'amant del monjo digué a aquest:

—Anfòs, el meu marit ha tornat; escolteu el que jo li digui, per a que les vostres contestes s'avinguin amb les meves.

I, dit això, l'Agnès es dirigí a l'altra cambra i obrí la porta, llençant-se als braços del seu marit, tot dient-li:

—Ah, Arnalt! Doneu gràcies al pare Anfós si a aquestes hores teniu viu al vostre fill! Figureu-vos, marit meu, que aquesta nit, al cap de poc d'haver sortit vós, el meu fillet m'ha caigut a terra com mort. Als crits desesperats que he donat, ha vingut el pare Anfòs, i, agafant el nin, l'ha examinat, dient que ell en sabia el remei, i a l'instant ha fet anar al company que amb ell venia a resar parenostres al graner, i ell s'ha tancat a l'altra cambra per a realitzar l'encantament.

L'imbècil del marit s'ho empassà i al punt començà a donar grans veus demanant al monjo que sortís, que el volia abraçar.

Anfòs sortí somrient, amb el nin en braços, i exclamà:

—Aquí teniu, Arnalt, al vostre fill, sa i bo. Doneu gràcies a St. Ambròs; sinó, el teniu mort. L'únic premi que us demano, és que porteu un ciri alt com el vostre fill, davant la imatge d'aquell sant.

***

Mentrestant, l'altre monjo, que havia ensenyat, no una, sinó quatre vegades, el *Pater noster* a la garrida criada, i que havia escoltat l'escena des d'un reconet, veient que tot anava bé, es dirigí a n'Anfòs i li digué:

—Pare, he dit ja, completes, les quatre oracions que m'haveu manat resar.

—Heu fet divinament—respongué n'Anfòs,—i admiro la força dels vostres pulmons, car quan ha vingut l'Arnalt, jo sols n'havia arribat a dir dos...

***

El marit de l'Agnès, que estava molt content de la salvació del seu fill, obsequià amb el millor vi del seu rebost als frares, i aquests s'acomiadaren...

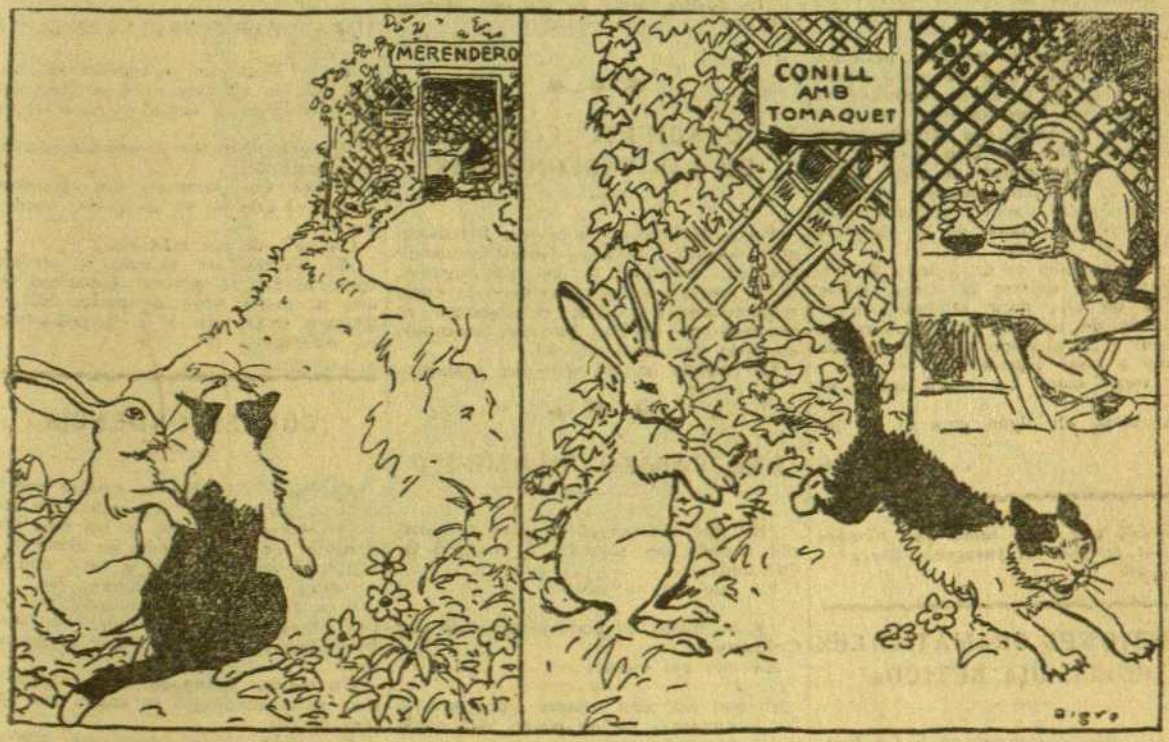

El plat del dia, o la por guarda la vinya.

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I — Director. BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

DIVULGACION CIENTIFICA Y FOLK-LORICA

LOS CALLOS

POR EL DR. CILLO
(AMIGO DE LA CASA)

Los callos (a) ojos de pollo, son una enfermedad que bien bien no lo es pas una enfermedad, pero como se semeja tanto a una enfermedad, casi bien podemos decir que es una enfermedad. Son los callos (del griego *khalos*, que quiere decir empipamiento) una mena de cosa que sale en el pie y algunos golpes en el cerebro, y que hacen la guitza de valiente.

El zapato hace que los callos hagan de aquello más mal, a pesar de que se dice que «el zapato siempre con-suela». Romances, ya os lo diré. Las botas son las enemigas de los callos; las únicas que no les hacen enverinar son las de vino. Los callos son poco católicos, pues son cosas que no son *de-botas*.

Lo que va más bien a los ojos de pollo son unas botas estrechas. Se enverinan todo seguido. Ahora, que las botas estrechas no van bien para los amos de los callos.

Al que tiene rentas se le dice rentista, pero al que la habilla de callos, no se le dice callista.

El callista es un fulano que—¡cosa espatarrante!—va adelante con los pies de los demás.

Hay un gavadal de remedios para los callos: uno cura, otro no cura; pero ninguno pasa de cura. A canónigo no arriba ninguno. Nosotros—mal nos está el decirlo—sabemos dos remedios que son aceite en una luz. Uno de ellos, no falla pas: es cortarse el pie. Hasta ahora no lo ha hecho más que uno que estaba tocado de la seta y se fué al otro barrio creyéndose autor de un proyecto de Plaza de Cataluña.

El otro remedio es de aquello de mico. Basta con dejarse la barba, mirar de cola de ojo, decir reniegos, llevar un bastón de aquellos de esparverar a la gente e ir diciendo que ha enviado a cinco a casa Tapones...

Ya verán como no habrá quien os pise...

Los callos, en algún país se los jalan...

(*Continuará*)

¿Verdad que hace rabia que siempre que uno estrena un paraguas, llueve?—Q. LLARÉ.

CUESTIONES GRAMATICALES DE «EL DIA BETICO»

EL DÍA BÉTICO siempre va a *La Vanguardia*. Ahora se ha empescado sacar el entrellado a la gramática y ha abierto, de bat a bat, una sección para que nuestros lectores expongan las dudas que les pasen por el magín.

Ahí va un gavadal de preguntas. Buendía las contestará con equidad e higiene, la semana próxima, o sea la que viene.

¿Por qué carai, cuando llueve se dice que cae un «agua-cero»? ¿No es el cero una mena de cosa como nada? ¿No estaría mejor decir que «cae un aguafuerte»?

Camilo K. Melo

¿Por qué de un baño entero se le dice 1/4 de baño? No lo entiendo pas.

Paz Terada

Mi casa es de color de rosa, o sea blanca. (Hay rosas blancas) y todos dicen que es mi «morada». Ganas de empipar.

Luz de Vela

¿Por qué al ambiente se le dice siempre «el medio ambiente»? ¿Qué carai hacen con el otro medio?

Salomé Salomi

Los empleados del Estado cobran pafias para trabajar. ¿Por cuáles siete sueldos dicen, pues, que *prestan* servicio?

Segundo Primo

Una pregunta: ¿*rediez* equivale a *veinte*?

R. A. P.

¿Es posible dejar en pie una afirmación que ya quedó sentada?

Pío Pi Pov

* * *

EL CONCIERTO ECONOMICO DE LAS VASCONGADAS

Petra Aberriatua, Servanda Belausteaguirriamendi y Serafina Gorostiazamendibenalua, naturales de las Vascongadas, tiple, soprano y un chico de cada cosa, respectivamente, darán el domingo un concierto en el Bar Barismo, cantando un pedo de piezas de upa.

La entrada costará sólo diez céntimos.

★ ★ ★

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿En qué redimonios se parece Aymerich cuando hace comedia, al marqués de Olérdola?

En que *rius* y *rius*.

¿Y un misto, al plato favorito de can Cullaretes?

En que «es crema».

A que no caen ustedes ¿por qué a las locomotoras no les ponen vela como a los barcos?

Pues, porque chocarían. ¿No le chocaría a usted ver una locomotora con vela? (Ja, ja, ja.)

¿En qué carai se semeja un voraz incendio que amenaza arrasar una comarca y la inicial de Desiderio?

En que la D basta.

(No se rompan, hagan el favor.)

Qué ferrocarril recorre más kilómetros en menos tiempo?

Pues... el que va más aprisa.

Un noviazgo mal engiponado ¿en qué carai se parece al hielo?

En que se deshace.

¿Por qué no conviene visitar a Comas y Solá?

Porque te hará ver las estrellas.

¿Cuál es el primer veraneo que hace la quitxalla?

Cuando los bautizan, que los llevan a tomar aguas.

Qué mena de hombres llevan las botas más sucias?

Los taberneros. Sí, hombres. ¡Las llevan llenas de vino!

¿Quién fué el primero que murió en la batalla de San Quintín?

Un vivo.

¿Cuál es el santo que nunca se celebra de noche?

Pues *San Día*.

PARA HACER FORROLLA EN LA VIDA

Nuevo libro que se venderá mucho. (Lo que no sabemos es si se comprará.)

¿Queréis estar como en casa el suegro?

¿Queréis vivir con la espalda derecha? ¡Compradlo!

Y cale que compréis dos ejemplares, porque el que lo lee un golpe, vuelve a leerlo.

Oíd una de sus máximas:

«Si quieres ser valiente y arrojado, como lo fué el general Espartero, haz que tu mujer vaya de parto. Ella, en tal caso, es partera. Y si ella es-partera... tú, espartero.»

CORRESPONDENCIA

K. Milo.—No. No es preciso ponerse de frac para pescar con caña. No cale.

Un marido.—Lo que le irá más bien, para no ser ensarronado, es avisar a su legítima, cuando vuelva a casa, una hora antes. Así no hará ningún feo.

Ama de casa.—¿Quiere usted un procedimiento para comer un buen pollo frío? Eso ray: hágalo cocer el día antes.

Un marino pistonudo.—Usted bada. El mar enfutismado no se calma con una taza de tila.

P. Uthot.—Usted desea un procedimiento para que el pan no se le torne duro. No cuesta nada. Coge usted un hilo de hierro y le empieza a dar golpes. No falla. Contra alambre no hay pan duro.

—Has sentit aquells? Han dit: «Noi, quina mantellina que porta.» Ara, que no sé si ho han dit per tu o per mi.

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES, ESPORTS, MUSIC-HALLS, ETC., ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

Un servidor de vostès, és de les poques persones que es mouen al voltant del teatre i de les lletres que no s'ha donat vergonya —qui no en té, no en gasta—de proclamar ben alt la seva admiració per en Muñoz Seca, del qual la majoria en deien «pestes»...

«L'home de la Conxa» ha sostingut amb tota la valentia que és necessària per anar contra el corrent, que el senyor Muñoz Seca és un home de gran enginy i que el gènere per ell creat té un mèrit indiscutible. Fer riure; que, malgrat l'opinió dels nostres savis de Vilatrista, costa molt més que fer plorar.

Es per això que avui em crec amb autoritat suficient per a assenyalar l'equivocació soferta darrerament per l'autor d'«El verdugo de Sevilla» a l'estrenar «El secreto de Lucrecia».

Crec que el senyor Muñoz Seca té sobra de condicions per a fer una comèdia dramàtica si s'ho proposa; però també entenc que ho ha de fer amb un xic de compte si vol que li surti bé; i «El secreto de Lucrecia», estrenat al Poliorama, està fet a empentes i rodolons, com si, en lloc de proposar-se fer una comèdia, s'hagués cregut que feia una criatura.

Vagi amb cura, per a no repetir aquestes relliscades, senyor Muñoz Seca, car les d'un autor com vostè són gairebé tan perilloses com les d'una nena de quinze anys.

* * *

La limitada actuació de la Bàrcena a «El Dorado», s'ha salvat gràcies al reforç dels lilliputencs russos, que són uns bolxevistes en miniatura d'allò més artistes.

Ara diuen que ve la gran Turcy, amb lo qual és d'esperar que l'empresa faci un negoci rodó.

* * *

Aquesta setmana, si Déu vol, pleguen els de l'«Espanyol», els del «Romea», els de l'«Olympia» i, potser, la companyia de *bel canto* del «Tívoli», amb lo qual un servidor podrà dedicar-se a la mandra intensiva, que és el més dolç que es coneix.

* * *

Al senyor Valero Burillo, que ha tingut l'amabilitat d'escriure'm per a contar-me un cas com un cabàs que li ha passat, dec contestar-li que no m'és possible fer a mà d'aquells senyors els exemplars que m'envia, perquè no hi tinc cap tracte, ni ganes.

Ja sap que un d'ells té clínica al carrer Nou, i allí pot enviar-l'hi.

Ara, un bon consell: si vostè té ganes d'estrenar, és precís que passi temporada a Barcelona; i si pogués fer-se empresa, millor. Pel demés, mani.

L'HOME DE LA CONXA

—Jura'm que m'estimaràs tota la vida...

—Ja saps, pels teus amics, que no sé estimar d'altra manera.

O CINIQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

Al «Kursaal», en mig d'aquella fresca que és qüestió d'aixecar-se el coll de l'americana, han estrenat la pellícula de la marca «Gaumont» que interpreta la Fay Compton, titulada *Sacrificio*. Encara que nosaltres som de tarannà barrilaire i les angúnies no fan pel nostre temperament, el *Sacrificio* ens ha agradat força.

També han estrenat *Una estrella fugaz*, interpretada per la Doris May, que també ens va fer el pes.

Al «Pathé» van fent *reprisses*. En Buston Keaton, amb *La ley de la hospitalidad*, atabala de tant que fa riure, cosa que es necessita de debò després de les contorsions tràgiques i escenes virolentes de l'Amleto Novelli (q. e. p. d.) en *El corsario*. El programa tràgico-còmic està molt ben combinat.

Als «Artistes Units» estan rebent un espetec de cintes, que a l'entresol del senyor Gurt és una processó d'empresaris.

A més de la que anunciàrem d'en Charlot, *El país del oro*, ara han rebut noves d'una altra que està filmant en Valentino, titulada *El collar de bronce*, i una altra d'en Jack Pickford, *El fin del mundo*.

Per ara no hi notícia d'on s'estrenaran aquestes cintes, que es té de creure hi haurà un veritable *pugilato* per a obtenir-les.

FIDELITAT INFIDEL

I

Sembla mentida que, entre marits i mullers, hi hagi, de tant en tant, aquest poc respecte a la santa paraula «Matrimoni».

Com a exemple, citarem a la bellíssima na Laura de Marsal, muller d'en Joan Marsal, home que reuneix en si totes les bones qualitats de marit enamorat i complidor en els afers compresos en l'estat matrimonial. Emperò, malgrat la seva perfecció de marit model, la seva dona no respecta degudament la honrosa llei de desposats. I, com ja és sabut que, en la majoria d'aquests casos, abans se n'entera tothom que el propi interessat, així, en Joan Marsal gosava el viure deliciosament, ignorant la facècia mundanal de la seva muller. Però, com que en aquest món dolent, per fas o per nefas no podem estar mai tranquils, en aquell cel de ditxa d'en Joan esdevingué una negra nuvolada que li entristí el cor.

Dues xafarderes, veïnes de l'anomenat matrimoni, alcançaren a en Joan Marsal, i, per envejа o el que fos, el posaren en antecedents de la conducta pecaminosa de la seva esposa. Aquella mala nova no la creia veritable el bon marit, perquè la seva muller mai li havia dat proves de desgrat quan ell la desitjava en el secret conjugal. Mes, aquelles xafarderes, punxant perfidiosament, assoliren dar-li entenent les seves afirmacions, i fins indicar-li on la seva dona mancava en sos amors clandestins.

—Home, perquè no va un dijous a «cà la Japonesa» i podrà comprovar la seva infidelitat?

—I, on és aquesta casa?

—Per la barriada de Gràcia. Qualsevol li dirà...

II

Esdevingué el dijous. En Joan Marsal féu repicar el timbre d'entrada a «cà la Japonesa». Una dona revinguda, aparentment senyora i d'una colla d'anys, obrí la porta.

—Es pot veure, la Laura?—preguntà en Joan Marsal.

—No és aquí, encara, mes, si la vol veure, no pot tardar. Segui.

—Si serà cert!—mormolà, mig espantat, en Joan.

Passà un quart d'hora i tocà el timbre altra vegada. Entrà una xicota bonica perquè sí, perquè, en aquestes cases de món, només les boniques hi tenen... entrada. A les lletges no les... obre ningú. Al veure la formosa xicota, aquella dona anyosa digué, encarant-se al bon marit:

—Aquí té la Laura.

I li signà la xicota entrant.

—Bé, vaja! Els pagesos del meu poble en tenen de més grossos!

—Ep; esperis, senyora. Aquesta Laura, no és la Laura per qui jo he vingut.

—Ah, doncs, aquí no en coneixem d'altra. No en ve cap més de Laura en aquesta casa.

—N'està segura que no en ve cap més?

—Seguríssima. Sóc la mestressa!

—Dispensi, doncs, senyora... mestressa. M'hauré equivocat...

I amb aire de satisfacció sortí de la pecaminosa estança el bon marit, maleint de pas aquelles xafarderes que així li donaren aquell mal trago.

Mes, en Joan Marsal s'enganyava, perquè era cert! La seva muller sí que visitava l'esmentada casa, però... no amb el seu propi nom! A «cà la Japonesa» na Laura de Marsal es deia la Clotilde; com a «cà l'Espardenya», es deia la Lluïsa; i com a «cà la Glòria», la Isabel! El seu nom i cognom de dona casada ho respectava en el seu sentit de la paraula, i no ho volia prostituir; per això deia, tot recolzant-se en teories... encara que de mala llei:

—No; na Laura de Marsal és la dona solament del seu marit, en Joan Marsal. La Clotilde, la Lluïsa i la Isabel són les dones de tothom. Na Laura, no!

I així, en el seu entendre, de... la fidelitat anava a... visites, tan honrada... mentre el seu marit, content i satisfet, gosava, enamorat, en un cel de ditxes, tan confiat...

L'OFENSA

En Pau Mitjagalta estava enfutismat amb la seva dona. L'home estava entusiasmat amb tenir un hereu, per a que quan ell manqués li menés les terres del mas; però la seva muller, la Sió, s'havia entestat a posar mosses al món i en Pau ja tenia una cort de Maria de dotze femelles al voltant de la taula, a l'hora de la minestra.

Amb tot, l'home no havia abandonat els seus propòsits, i encara que la naturalesa ja se li'n ressentia una mica, feinejava amb el mateix dalit que la nit de nuvis.

—Veiam si em donaràs un hereu d'una vegada!—deia amb to de reny a la dona un cop havia fet el fet.

I la Sió, amb aire resignat, li responia:

—I jo, què vols que hi faci?

Les suors d'en Pau, sigueren de nou recompensades. La Sió tornà a inflar-se de ventre, i una nit, ai què tinc!, ai què tinc!, començà a anar de trànsit. Però com que els anyets ja hi eren, la cosa no anà del tot fina, i al mas, des de les deu del vespre que li començaren els dolors, fins a les nou del matí que la pobra dona acabà la feina, tot anà enrenou. Vingueren dues llevadores, el metge de la vila i amb una mica més el combregar.

Però a les nou una de les llevadores anà a donar la nova a en Pau.

—Vaja, Pau! Poseu-vos tranquil! Ja està llest això!

—Sí? Ha sigut un noi?—preguntà anhelosament el pare.

—No. Una noia—li respongué la llevadora.

En Pau no es pogué contenir i entrà a la cambra de la muller.

—Sió, amb això no hi ha dret!

—Què vols dir?—féu la dona.

—Que no hi ha dret!

—Però, amb què?

—On s'és vist! Mala nit i parir mossa? No hi ha dret, vaja!

I en Pau encara continua ofès amb la Sió.

L'AVENTURA D'EN RAFELET

Quan vaig tenir acabats els assumptes que motivaren la meva anada a París—ens explicà en Rafelet,—em vaig trobar amb què em quedaven uns dos cents francs sobrers, comptades les despeses de la tornada.

«Es qüestió de fer un extraordinari», vaig pensar, i decidit, agafo un taxi i li dic al xòfer: «Porti'm a una casa de... esbarjo». «De quin preu?», em fa ell. «D'uns cent francs», li responc. Em mira amb admiració i emprèn la marxa, aturant l'auto davant d'una casa de senyorial aparència. Pujo i em presenten les existències de la casa. Trio, i ja em tenen entaulant conversació amb una xamosa menor, rossa com un fil d'or i enjogassada com un gos cadell. De sobte, la fulaneta em diu: «Escolta, tu: aquí, a la casa, hi han uns joves que potser t'agradaria conversar-hi». «I ara!», faig jo. «Sí. Que t'agradaria! Mentre tu conversaves amb mi, ell conversaria amb tu! Només t'en faràs altres cent francs!»

En Rafelet féu una pausa com si recordés el fet, i un de la penya li va preguntar:

—I, tu... vas acceptar?

—No!—respongué, ingènuament, en Rafelet. —Veuràs: eren cent francs més!

★ ★ ★

UN EXCÉS D'ERUDICIÓ

La senyora Virgínia va tenir una pensada.

El seu home era a ciutat i li va passar per la gorra anar-hi, per donar-li una sorpresa.

Tal dit, tal fet. A l'endemà matí, sortint de l'estació, es dirigí a l'hotel, on en Sebastià, el seu home, posava, sempre que els seus negocis l'obligaven a baixar a Barcelona.

—Escolti—li digué al cambrer.—Que hi és el senyor Sebastià?

—El senyor Sebastià? Sí... però...

—Es que està en els braços de Morfeu?

—No li ho sabria pas dir si es diu això que vostè diu, però és una morena molt salau...

La senyora Virgínia agafà una basca.

★ ★ ★

ANIMALADA

Feia un fred que pelava.

Feia tan fred, que l'aiguardent el venien a llesques.

Si un escupia, a terra se sentia «clinc!»

I si provava d'orinar a l'aire lliure, es quedava enganxat a la paret.

En Sanahuja anava pel carrer bufant-se els peus i picant de dits.

I en aquell moment es topà amb son oncle, el senyor Gabriel.

I en Sanahuja... ni se'l mirà!

—Ei, noi! Que no em coneixes?

—Estem a dotze graus sota zero!

—Bé, i per això no saludes?

—Que no sap el que diu el codi, que per sota de quatre graus ja no hi ha parentiu!

—A l'estiu tot és agradable, tot és rialler...
—Es veu que vostè no coneix a la meva dona!

(De *Le Journal Amussant.*)

★ ★ ★

—Filla meva: si et cases amb en Joan, no posaré mai els peus a casa vostra.
—Ah! Ho diré a en Joan. Això el decidirà.

(De *Sans Gêne.*)

—Sempre diu que no vol que li toqui l'honra. On la té, doncs?

(De *Sans Gêne.*)

—El casori és una rifa...
—En la que sempre hi perdem quelcom.

(De *Le Rire.*)

★ ★ ★

—Sóc verge!
—No ho crec!
—Sí. T'ho juro per la salut dels meus fills!

(De *Le Regiment.*)

—Aquest Manel, malgrat sa força d'atleta, és un poca-vergonya. Ja cal que quan el vegis li ho diguis.
—I si li telefonés?

(De *Pêle-Mêle.*)

VIATGE DE NUVIS

Fa no encara dotze horetes
que en el poble m'he casat,
i amb en Joan, que és el meu home,
havem vingut a ciutat.
Després de la cerimònia
amb el carril hem sortit,
per primer cop jo trobant-me
soleta amb el meu marit.
Al passar pel primer túnel
ell ja ha fet córrer les mans,
i jo m'he dit, alarmada:
—Ja som a Sans!—

Com que la sort va volguer-ne
que anéssim sols al vagó,
en Joan, de mica en mica,
va anar perdent-ne la pô.
I ses mans, molt atrevides,
es ficaven pels recons,
i tan sols estaven quietes
al passar les estacions.
I entre petons i abraçades,
i pessics i altres desmans,
vàreig dir-me, neguitosa:
—Ja som a Sans!—

—No, Joanet—jo prou li deia,—
que pot venir el revisô...—
Però ell, sense escoltar-me,
va aprofitar l'ocasió.
I en el moment més solemne
va deturar-se el carril,
i de què allí ens atrapessin
no va venir ni d'un fil.

—On som, noia?—en Joan va dir-me,
entremig de sospirs grans,
i jo, panteixant, vaig dir-li:
—Ja som a Sans!—

★★★

ELS PUTXINEL.LIS

En Rovira tenia un esperit infantil.

Per això no té res d'estrany que cada diumenge a la tarda, mentre estiuejava a Vallderunes, se n'anés al cafè de la Plaça, on funcionava un teatre de putxinellis. Allí, tot bebent un DIDON—la seva beguda favorita, — s'embabiecava veient al Cisco fent treballar a en Titella, al Dimoni i a en Repau...

Cert dia, que estaven sols, en Rovira convidà a en Cisco a beure la deliciosa beguda que ell prenia—allí, a Vallderunes, tothom en bebia de DIDON. Eren gent de gust.—i li preguntà:

—Com vos ho feu per a fer aquesta veu tan espinguet?

—Amb la llengueta. Mireu.

I treient-se'n una de la butxaca, li ensenyà.

—Posi-se-la a la boca, entre la llengua i les dents. Així. Enraoni ara...

En Rovira va provar-ho...

—Sí, és curiós... Però... em sembla que hi ha un perill al fer això.

—Perill? Quin?

—El d'empassar-se la llengueta.

—Pst! ¡Això rai... Miri: precisament aquesta que vostè té a la boca, me la vaig empassar abans d'ahir!

En Rovira va treure el DIDON que s'estava bebent... (Malaguanyat!)

I mai més ha tornat a sentir els putxinellis.

★★★

Xafarderies

*** Ens demanen padrines de guerra els soldats: Ramon Chicharro, sanitari de l'Hospital de Alfons XIII, a Melilla. Cabo Anton Junyent i soldats Joan Massip, Ramon Albareda, Bartomeu Boyer, Rafel Soldevila, del Batalló Expedicionari d'Infanteria de Marina, primera companyia.

*** De *La Vanguardia*:
«Socio con capital necesita viuda...»
Bé, sí; entesos.

*** D'un diari de Bilbao:
«Sombreros de paja.—Cascos y bateleras para niños de paja y de piqué.»

Això ja passa de ratlla!
Ja feia bé aquella vella!
Doncs, no és poca maravella
veure quitxalla de palla!
Però, més *raro* ha de sê
veure nanos de piqué.

*** De *La Gaceta de Cataluña*:
«El pleno de la Diputación acuerda por unanimidad no ir a la coordinación.»

—No m'atreveixo a saltar!
—Ai, ai! Es la primera dona que veig que l'espanti fer el salt!

Efectivament. La unanimitat va ésser perfecta. Només varen tenir 6 vots en contra.

*** De la mateixa *Gaceta*:
«Nuestros vaticinios se ven forzados.»
Ai, la mare! Què voldrà dir?

*** De *La Vanguardia*:
«Señoras muy chic a precio de saldo sólo hasta el 20 actual. Consejo de Ciento, etc.
Sempre va bé aprofitar una ganga.

***A l'*A B C*, el pobre Meliton González l'altre dia s'enfumia d'un vers del gran poeta americà Josep Asuncion Silva...
Què pagaries tu!

Reguera del Carril.—Home! quina llàstima! Està molt ben escrit, però és tan vell! El saben fins les *Hicas de Maria*! Un altre dia serà.

Wamba.—Es allò, sap? Farem per el que ens trobarem.

Mister Coscota.—Vamos, home!

Joan de la Carbassa.—En la nostra llarga vida no havem vist res més poca-solta. Paraula.

Pepa dels Ous.—Dediqui's als ous, cregui'ns.

Dos calents.—Ditxosos de vostès si poden refredar-se. Anem a dir que llegint els seus treballs ho aconseguiran. A nosaltres ens han deixat freds.

C. Litoris.—Està molt ben xafat. L'enhorabona.

Cisquet.—Es tan vell! Veurem si l'embarnissem de nou!

Un amic de la Chelito.—La xafarderia no està malament, però el conte no va ni amb rodes.

Pitu.—El ninot resulta tràgic. El fill de la portera, contemplant-lo ha agafat el plor. No ens convé.

Sòmines.—Bé, sí; però, no sé si m'entén.

Xep.—Idem, ídem, ídem.

Un castis.—Rebriem. I opinem que no ens convé.

Sis adictes.—Va com una seda. Ja en parlarem quant canvii de temps.

Pelai.—Pst!

Un moro de cuina.—Potser sí que farem fira. Ho guardem.

Nas d'escàndol.—Ja ho arreglarem, no s'hi amoini.

Ri Roc Ruc.—Apa, *buenas*.

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. :: :: :: :: :: ::

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre. *y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente son los CÁPSULAS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 5'50 PESETAS CAJA. :: :: :: :: :: :: ::

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *sesmas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, sofoblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAGEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO. :: :: :: :: :: :: ::

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Moncada, 21, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segald*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higiènics alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1 - BARCELONA

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo La ruina de los pastores: Matacabres «Rapid». A la primera vegada R.I.P. LA MUNDIAL, Espalter, 6.

¡GUERRA ALS ESCORXADORS!

es maten els remats de cabres pel mòdic preu de 2 ptes. amb la "Lotion Ladil", l'únic que no taca, ni perjudica, conservant el bosc amb el mateix bon estat que abans de l'invasió

5 - Carrer de la Unió - 5 :-: Farmacia

SARNA Es cura radicalment amb el SULFURETO CABABBERO **RONYA** que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Asalto, 86 Centres d'Específics

TABLETES MARK (PURGOL) **CUREN**: La blenorràgia (purgacions). Les irritacions i uretritis. Les retencions de l'orina Les inflamacions y totes les malalties de l'orina De venda en les Farmàcies i Centres d'específics. 3 pessetes capsa

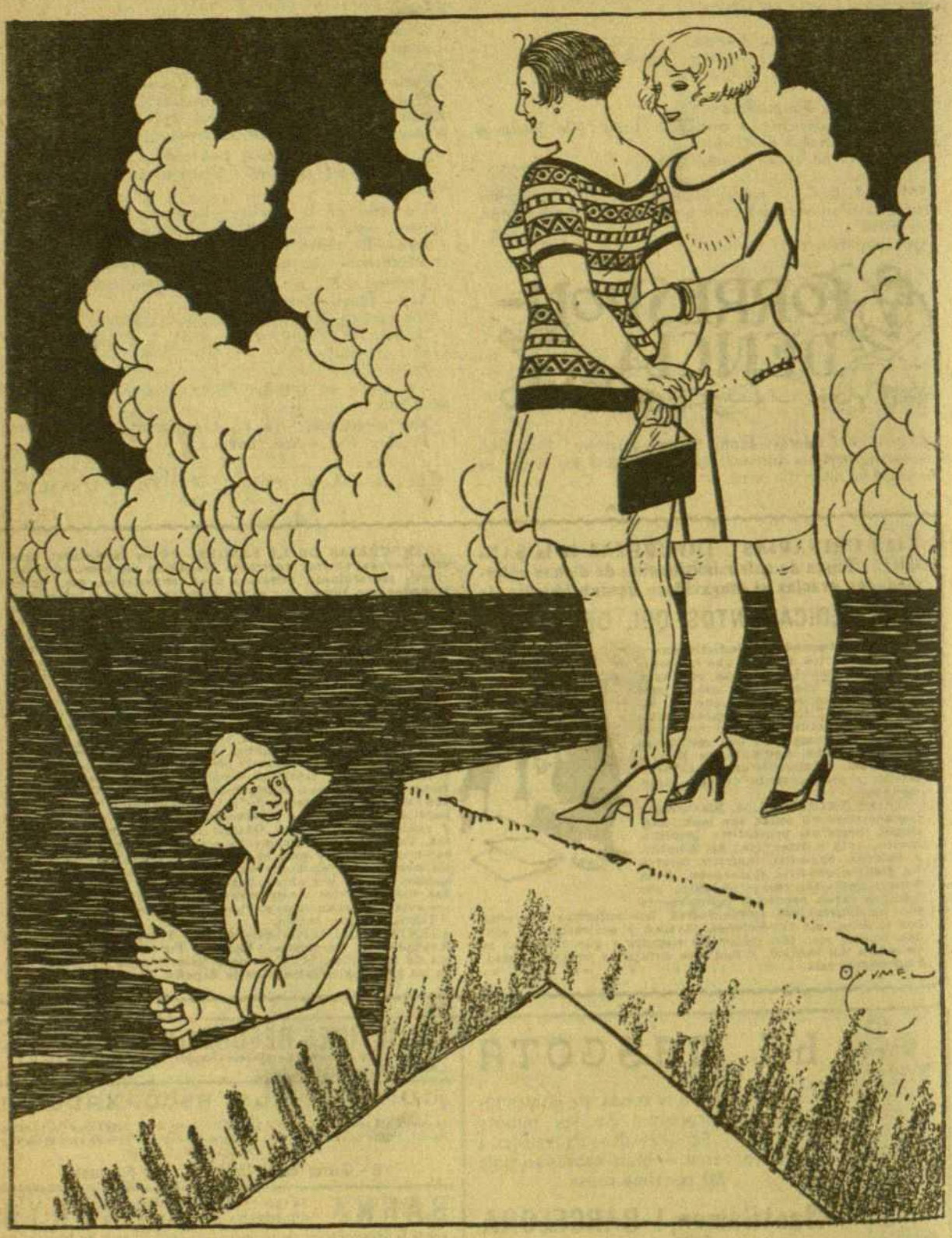

—Què? Augmenta la pesca?

—Que si augmenta? M'està creixent per moments.